

[Birgitte Husmark]

Jeg har set et udklip fra The Economist fra den 27. marts i år, hvor sundhedsudgifterne i forhold til bruttonationalproduktet i OECD-landene bliver sammenlignet, og her ligger Danmark på en tredjeplads. Fra neden. Kun Grækenland og Tyrkiet ligger lavere end Danmark. Selv om bruttonationalproduktet måske ikke er det bedste måleinstrument i denne sammenhæng, og selv om Danmark bruger pengene meget godt, har vi alligevel ikke verdens bedste sundhedsvæsen i Danmark længe. Vi har et nedslidt og på mange måder forældet sundhedsvæsen.

Det vil imidlertid heller ikke forlede SF til at sige, at vi ukritisk skal bruge løs på det område. Men vi siger, at f.eks. det at oprette flere transplantationssteder, når der ikke er patienter til det, er en form for sløseri med offentlige midler, som vi ikke bryder os om.

Det, vi i stedet for ønsker at satse på, er at bruge flere midler på pleje og på genoptræning. Job på disse områder giver tredobbelt gevinst: Nedslidningen af dem, der er i arbejde, kan stoppes, og velfærden kan øges, ikke blot for dem, der får arbejde, men også for dem, der får en bedre hjælp, end de ellers har fået, en tiltrængt pleje.

Regeringen har lovet en redegørelse for planerne for hjælp til mennesker med psykiske lidelser; sådan en redegørelse skal der faktisk komme hvert år. For alle, der overhovedet vil se, er det fuldstændig klart, at behovet for hjælp her er stigende. Der er brug for, at døgnbehandling og andre hjælpemuligheder øges, specielt uden for de psykiatriske afdelinger.

Også mennesker med misbrugsproblemer ses oftere og oftere på gaden og i S-toget. Mennesker, der både har misbrugsproblemer og psykiske lidelser, har slet ingen steder at gå hen. Det er kommunernes ansvar, det er amternes ansvar, det er vores alle sammens ansvar, men det er en ny opgave, for sådan som disse mennesker har det nu, er der ikke ret mange, der har haft det før. Her er det også nødvendigt at få at vide, hvad regeringen agter at gøre for, at disse mennesker kan få et anstændigt liv. Det mangler vi et svar på.

Og hvad vil regeringen gøre for at sikre hjælp til gamle mennesker, ikke mindst de senile, og for de ægtefæller, der slider, til de segner, med at sikre en menneskelig tilværelse for deres hjemmeboende demente mand eller ko-

ne? Plejeopgaverne i kommunerne er blevet nedprioriteret og omgjort til job for langtidsledige, der får deres 7 måneders arbejde og så ryger ud af systemet igen. Resultatet er, at ustabiliteten breder sig, håbløsheden breder sig, og de få faste folk bliver slidt ned. Det vil koste meget lidt at få genoprettet hjemmehjælp og hjemmesygepleje til et acceptabelt niveau, mens gevinsten i vundet velfærd vil være stor.

Per Kaalund sagde for et par uger siden på Amtsrådsforeningens generalforsamling: »Den økonomiske klemme er stor i 1993 og bliver ikke mindre i 1994, såfremt aktivitets- og serviceniveau skal fortsætte uændret.« I SF siger vi, at vi ikke kan tillade os at lade niveauet fortsætte uændret, for det vil sige at fortsætte nedslidningen uændret.

Vi har brug for et løft, og der er kun alt for mange hænder, der er parat til at løfte. Lad os sætte arbejde i gang, lad os starte en god cirkel, og lad os se i øjnene, at det kræver en omfordeling, så goderne bliver mere ligeligt fordelt. Og lad os så få et tilsagn fra regeringen om, at den vil lette amternes og kommunernes økonomi, så disse ting kan lade sig gøre.

Poul Nødgaard (FP):

Den økonomi, som kommunernes arbejder efter for 1993, beror på en aftale, der blev indgået den 11. juni 1992. Det har jeg læst mig til. Her skulle kommunerne under ét nedsætte de personlige skatter med 0,2 pct., men vi ved alle, at dette ikke skete. Samtidig bevilgede den tidligere regering Hypotekbanklån til amter og kommuner, så de kunne få deres økonomi for 1993 til at hænge sammen, som det hedder i det kommunale fagsprog. Forudsætningen for disse Hypotekbanklån var netop, at personskatten blev nedsat, som før omtalt, og da dette ikke skete, var den eneste reaktion fra den tidligere regerings side, at de omtalte Hypotekbanklån nu skulle forrentes, men først fra 1994.

Men hvad endnu værre var: De nye ejendomsvurderinger efter Indenrigsministeriets egne opgørelser har medført merindtægter i 1993 for amter og kommuner, herunder København og Frederiksberg, på godt 1 mia. kr., helt præcis 1,2 mia. kr. Dette havde man ikke forudset ved indgåelsen af aftalen for 1993. Altså regulære merindtægter i milliardklassen til kommunerne og amterne, merindtægter, der burde være konfiskeret i form af en neutralise-